

Søren Bastholm (CD):

Jeg skal prøve på at gøre det så kort som muligt.

CD's gruppe er stillet frit til disse lovforslag. CD's gruppe kan ikke støtte lovforslaget fra Kristeligt Folkeparti. Derimod kan CD's gruppe ved tredjebehandlingen stemme for lovforslag nr. L 149. Men man vil konstatere, at der stemmes forskelligt ved ændringsforslagene.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti beklager selvfølgelig, at man ikke i langt højere grad har sluttet op bag Kristeligt Folkepartis forslag, og det vil dermed sige Det Ethiske Råds forslag.

Der er kommet utrolig mange synspunkter frem, men det er ofte nogle bortforklaringer, som ikke går ind på virkeligheden.

Vi støtter selvfølgelig SF's ændringsforslag, der er med til at forbedre regeringens forslag, og også fru Elsebeth Kock-Petersens forslag, hvis SF's falder. Vi vil gerne være med til at forbedre forslaget så meget som muligt, selv om vi ikke kan støtte det.

Men der er sagt så forfærdelig mange ting her, som mange mennesker ikke forstår. Således har jeg i de måneder, der er gået, oplevet, at man simpelt hen ikke forstår, at mennesker nu skal kunne dø på to måder.

De fleste mennesker i Danmark opfatter døden som indtrådt, når hjertet er holdt op med at slå. Så vedtager vi nok i Folketinget om et par dage, at man altså også kan erklæres død noget før. Forskellen på Kristeligt Folkepartis og regeringens forslag er, at vi siger, at man på det tidspunkt er i en uafvendelig dødsproces – man er ikke død – og at man derfor selv skal kunne bestemme – ene og alene selv bestemme – at man, når man er erklæret inde i den proces, så gerne vil være donor.

Mange unge har sagt: Jamen det skal ikke være nogle gamle mennesker, der sidder og bestemmer over os. Vi vil selv bestemme, og det er Kristeligt Folkepartis grundholdning helt klart, at man selv skal kunne bestemme, om man vil være donor.

Fru Pia Kjærsgaard talte om, at der ikke ville være organer nok, og at det egentlig var sådan, at hvis man ikke havde sagt fra, så var man faktisk donor. Jamen sådan burde det ikke være, for man kan godt bestemme, at man vil være medmenneskelig, men andre skal ikke bestem-

me, at man skal være det. Man har sin fulde ret som menneske til at være alt det medmenneske, man vil, ved at erklære, at man vil være donor, at man vil give nogle af sine organer, men andre skal ikke bestemme, om nogen skal være donor eller ej.

Hvor mange organer har vi brug for? Jeg er sikker på, at vi i de kommende år kommer ind i nogle afgørelser, som bliver meget svære at træffe. Der bliver aldrig organer nok, medmindre da vi laver en færdselslov, som tillader alt muligt, sådan at vi kan få så mange som muligt slået ihjel. Halvdelen af alle organer kommer fra trafikofre. Så hvis vi vil formindske antallet af trafikofre, formindsker vi også antallet af organer, der er til rådighed, og hvem skal så have dem, der er til rådighed? Ja, det kommer vi nemt om ved, for det skal lægerne selvfølgelig bestemme.

Hvad angår spørgsmålet om, hvem der skal give lov, har vi ikke taget hensyn nok til personalet, synes jeg. Bliver det sygeplejerskerne, der også efter regeringens forslag skal hen at spørge en mor eller far, der sidder med deres barn, som tilsyneladende ikke ser spor dødt ud, og sige: Nu er hun eller han faktisk død. Må vi tage noget? Jamen, hr. Bjørn Elmquist: Man bliver stillet over for et valg, for ens samvittighed vil måske sige: Jeg burde måske sige ja for at redde et andet menneskeliv, men som en skrev til mig: Kan jeg nu også være sikker på, at lægerne har ret i den situation? Er hun eller han virkelig inde i dødsprocessen? Og hvis jeg nu siger ja, er jeg så medvirkende til mit barns død? Det er ikke noget, jeg har fundet på; det er et brev fra en mor, der selv har været ude for det.

Det er meget nemt at sidde og sige det her i Folketinget, men det er umådelig svært, når man er midt i det. Og tænk på den sygeplejerske, der skal hen at spørge de sønderknuste forældre.

Det er sådan nogle situationer, vi bliver nødt til at have i vores tanker, når vi laver det her, og ikke bare sige: Nå, det er heldigvis nogle andre, der skal udføre det, som vi i dag bestemmer.

Men har man selv taget stilling til det, selv afgjort det, ja, så er det ene og alene dér, ansvaret ligger, og så er det klogt.

Kristeligt Folkeparti mener også, at man bør tale sammen i familierne, for at man ikke skal komme i den situation, at man skal tage afsked